

Rabin Gangadin

RECHTERS KUNNEN BINNEN HUN FUNCTIONEREN BETER GEEN MENS ZIJN

De ooit in Nederland werkzame gewezen Surinaamse rechter Walther Donner die zich tevens verdienstelijk maakte als literaire auteur, publiceerde tijdens diens loopbaan een roman, getiteld: ***De rechter is ook maar een mens***. In deze in eigen beheer op de markt uitgebrachte roman praat hij goed wat tegenwoordig aangeduid wordt met het verwerpelijke begrip gerechtelijke dwaling. Zelfs misdaadverslaggever Peter R. De Vries die heel gedecideerd de straffe vinger uitstak naar Ernest Louwes in het kader van de weduwe moord, beroept zich thans op zijn menselijke vergissing nu wetenschappelijk is komen vast te staan dat Louwes de weduwe nimmer kan hebben vermoord. Eenieder die het tegendeel beweerde van hetgeen thans pragmatisch is komen vast te staan, kon met De Vries slaags raken.

Het mens-zijn in een publiek beroep voelt buitengewoon gevaarlijk aan omdat het inherent kan zijn aan menselijke zwaktes zoals: haat, antipathie, voorkeur, nepotisme etc. Stel je een rechter voor, die in zijn jeugd jaren altijd een antipathie heeft gekoesterd jegens mensen van etnische komaf en opeens, binnen het spectrum van zijn rechterlijke ambt, geacht wordt ontdaan te zijn van alle xenofobische beperkingen. Welke tools zouden gedurende diens RAIO traject hebben bijgedragen tot het ontdoen van deze wetsdienaar van diens beperkingen ? Waardoor zou betrokkene opeens beschouwd mogen worden als ***clean, integer en rechtvaardig?*** De Nederlandse rechtspraak, die de goedkeuring wegdraagt van ruim 70% van de Nederlandse bevolking, schijnt een ondertoon te kennen van vreemdelingenhaat. Hopelijk niet vanwege de lopende band aan veroordelingen van overwegend en bij voorkeur allochtone verdachten. Het Algemeen Dagblad kopte reeds in 2003 dat Nederlandse rechters allochtone verdachten te gauw een vrijheidsstraf opleggen, terwijl autochtone veroordeelden wegens een zogenaamd cellentekort niet worden opgesloten. Voor allochtone veroordeelden weet men binnen de bajes desnoods kunstmatig een plek te creëren.

Er zijn integere Nederlandse advocaten die zich er ongeremd over durven uitlaten. Zij zeggen onomwonden dat zij in hun beroepspraktijk ervaren hoe allochtone verdachten vanwege hun etniciteit voor een misdrijf strenger worden gestraft dan hun autochtone soortgenoten, die voor eenzelfde misdrijf er met een sissert vanaf komen. Rechters zouden volgens deze advocaten mededelingen van allochtonen gauw afdoen als leugens, waardoor burgers die vrijspraak verdienen werden veroordeeld. Het gaat niet altijd om het strafrecht maar tevens om het bestuurs- en civielrecht waarbij allochtone schuldeisers en gedaagden werktuiglijk het onderspit moeten delven, dit geheel tegen de verwachting van de goedbedoelende advocaten. De rechters hebben er geen erg in dat hun uitspraak hierdoor diametraal staat tegenover de EU-rechtsregels.

Strafrechtsonderzoekers Hilde Wermink, Jan de Keijser en Pauline Schuyt deden een kwantitatief onderzoek naar de rol van de specifieke kenmerken van daders in een Nederlands strafproces. Zij hebben op basis van directe observaties tijdens strafzittingen van de politierechter voor het eerst onderzocht of de rechtspraak universeel, onbevangen, neutraal en pragmatisch is. Daders met een Nederlands uiterlijk die ook de Nederlandse taal spreken blijken de minste odds te hebben om veroordeeld te worden tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. In vergelijking met die groep zijn de odds om veroordeeld te worden tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor daders met een buitenlands uiterlijk die de Nederlandse taal spreken ruim vijf keer hoger. Voor daders met een buitenlands uiterlijk die ook nog eens de Nederlandse taal niet machtig zijn, zijn de odds om achter de tralies te verdwijnen maar liefst twintig keer hoger.

De Surinaamse pedagoog, Dr. Henri Dors, had er zijn levenswerk van gemaakt om leerlingen op de politievakschool en studenten op de politieacademie middels educatie, training en voorlichting op het juiste been te plaatsen. Je zou je tegen het decor van de hedendaagse corrumperende maatschappelijke ontwikkelingen kunnen afvragen of het door de belastingbetaler vergoede RAIO traject niet op de schop zou moeten. Ik blijf ervoor pleiten dat wiskundige logica, wetenschapsfilosofie en onderzoeksmethoden tot verplichte onderdelen van de RAIO zouden moeten behoren. Hierdoor voorkom je dat rechters gelijk paragnosten, helderzienden, heldervoelenden, helderhorenden, helderruikenden, helderbewerenden, heldervermoedenden etc. hun beslissing nemen. Ik denk dat een totempaal meer te verkondigen heeft dan zo'n zwaar gesubsidieerde rechter die zich kennelijk laat kenmerken door ceremoniële taken.

Iemand die de ruimte van een wetshandhaver binnen wandelt, ontwaart reeds in eerste oogopslag reeksen boeken in de ruimte uitgestald, verder juridische catalogi, wetenschappelijke handwerken op het gebied van het recht, juridische tijdschriften, etc. Je zult als leek gauw willen denken dat rechters meer dan normaal intellectueel zijn uitgerust. Ik vrees echter dat hobby wetsbeoefenaars beter op de hoogte zijn van de wetgeving dan rechters zelf met hun bekakte RAIO-traject dat ze achter de rug hebben. Wat heb je aan zo'n geestelijke wasstraat als rechters zich in de praktijk veelal laten leiden door antipathie en vooringenomenheid, welke instelling zelfs door advocaten wordt geaffirmeerd.

Het is nu zo geregeld, dat rechters het laatste woord hebben. Tegen het decor van de door rechters zelf toegepaste polarisatie zou het echter een zeer goede zaak zijn een onderzoeksbureau van wetenschapsfilosofen en onderzoeksmethodologen in het leven te roepen om gerechtelijke uitspraken te controleren met betrekking tot een correcte toepassing van onderzoeksmethoden en wiskundige logica. Rechters en andere medewerkers van de rechtenfaculteit hebben zich tijdens hun studietraject niet hoeven laten kwellen door deze buitengewoon belangrijke vakgebieden, waardoor het vanzelfsprekend niet rechtvaardig is, dat burgers het met de op amateurisme en willekeur gegrondveste uitspraken van deze beoordeelaars moeten doen. Een op deze wijze veroordeelde verdachte moet de kans geboden krijgen om de onjuiste handelwijze van zijn beoordelaars door zo'n onderzoeksbureau zijn onschuld alsnog aan te tonen. Dit zou tevens het voordeel hebben, dat veel procedures en proceskosten kunnen worden voorkomen.